

הדלקת נרות: 16:36

צאת השבת: 17:48

מוצ"ש לר"ת: 18:23

הזמנים לפי אופק ירושלים

שבת
שירה!

ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הרה"ג אבנר קוואס שליט"א

ביחד

תסמונת הגיל המבוגר

בעיית מציאת הזיווג הולכת ומחריפה בגילאים המתקדמים יותר, בגילאי ה-30 פלוס. בגילאים אלו האדם כבר מבוגר, ומבין יותר את תהפוכות החיים. הוא יותר מפוקח, חושב בצורה בוגרת, והמבט שלו על החיים משתנה. לפעמים הוא מגיע למסקנה שהכי טוב זה להישאר רווק. והוא משכנע לא רק את עצמו, אלא גם את הסובבים אותו.

נא לזכור את המסר של יוצר כל: "לא טוב היות האדם לבדו", כנגד זה אין שום תירוץ. שהרי הבורא, שהוא המתכנן הראשי, קבע כך, ותכלית כל הבריאה היא להקים בית.

בשיחות עם רווקים מבוגרים התבררו לפני שני גורמים עיקריים לעיכוב הזיווג ולמצב התקוע בו הם נמצאים:

האחד: בררנות מופלגת ודקדוקי עניות שחוסמים בפניהם כמעט כל הצעה, עד כדי כך שמתקבל הרושם שכדי להתחתן הם צריכים אשה מושלמת, וכולנו יודעים שאין מושלם בעולם. תופעה זו נובעת מתוך מחשבה פסולה: חיכיתי כל כך הרבה זמן, ועכשיו אני אתפשר?!... פסלתי הצעות הרבה יותר טובות מזו, ודווקא את זו אני אקח?!... וכיוצא בזה משפטים ומחשבות דומות. למה הדבר דומה? לתקליט שיש בו שריטה והמחט חוזרת בכל פעם לאותו מקום ולא מתקדמת. מחשבות אלו בטעות יסודן וחוסמות בפנינו את הדרך, והן יטופלו בהמשך.

השני: פחד מפני חתונה. כאשר השנים חולפות והאדם מתבגר, מתגנבים ללבו חששות מעצם הכניסה לחיי הנישואין שפירושן עול והתחייבויות. ההרגל להיות רווק הופך להיות טבע, והרווק מתרגל לחשוב לבד ולהחליט לבד. פחד זה נובע גם מההרגשה 'שבן הזוג עלול להכתיב לי את החיים ולהגביל את רצונותיי'. והתוצאה - כשהם מבינים שהם צריכים להגיע להחלטה הם פשוט נעלמים.

זאת ועוד, ככל שאדם מתבגר יותר, הוא גם נעשה חכם ומפוכח יותר, ואז מאורעות החיים והתרחישים הצפויים מבהילים אותו, ושוב הוא חושש להיכנס לחיי הנישואין. זוהי אחת הסיבות שטוב להתחתן בגיל צעיר, כדי שה'קפיצה למים' תהיה קלה יותר.

סיכום: אין צורך להרבות בפגישות. רצוי להיות ממוקדים בבחינת 'קצר וקולע', כדי לא להסתבך עם רגשות מיותרים המתעוררים כתוצאה מאריכות הזמן. אין לפסול על הסף קבוצות שלימות של אנשים, וצריך לדעת לקפוץ למים בזמן הנכון.

פרשת השבוע

בחירה שווה

"וְחִזְקֵתִי אֶת לֵב פְּרַעַה וְרִדְף אַחֲרֵיהֶם וְאֶפְבְּדָה בְּפְרַעַה וּבְכָל חִילוֹ וַיִּדְעוּ מִצְרַיִם כִּי אֲנִי יְהוָה וַיַּעֲשׂוּ כֵן... וַיִּהְיֶה לְבַב פְּרַעַה וַעֲבָדֵי אֶל הָעַם וַיֹּאמְרוּ מַה זֹּאת עֲשִׂינוּ כִּי שָׁלַחנָּה אֶת יִשְׂרָאֵל מִעֲבָדֵינוּ".

כשאנו קוראים פסוקים אלו אנו שואלים את עצמנו – למה הקב"ה הכביד את לב פרעה? איפה הבחירה ולמה הוא מתעלל במצרים?

כתב הרמב"ם שכיון שבחמש מכות הראשונות פרעה הוא זה שהכביד את ליבו ולכן בשאר המכות הקב"ה כבר הכביד את ליבו ומנע ממנו דרכי התשובה. הרמב"ן לעומת זאת כתב שבהכבדת לב פרעה הקב"ה איזן לו את משקל הבחירה. הביאור לדבריו הוא שהרי כל מכה ומכה לימדה את פרעה על שליטת הבורא בעולם.

מכת דם לימדה את פרעה על שליטה בכל מצבורי המים, מכת ערוב לימדה על שליטה בבעלי החיים, מכת ברד לימדה על שליטה בכוחות הטבע ומזג האוויר.

גם בפרק הזמן המדויק של כל מכה ומכה לימד והראה על תופעות מכוונות מלמעלה. אם כן כל הניסים הנפלאות הללו גרמו לפרעה להתעורר ולומר "ה' הצדיק ואני ועמי הרשעים". זאת אומרת משקל הבחירה החופשית של פרעה הופר והוא הפך להיות מוכרח להכיר בבורא, לא מכח השכל אלא מכח הנס.

וכולנו יודעים שהקב"ה ברא את האדם כדי שיכיר בגדלותו וממשלתו בכח השכל וההכרה ללא שום דבר שמכריח, אם כן כיון שפרעה נטה להיות מוכרח בהכרת הבורא, מיד הקב"ה איזן לו את משקל הבחירה על ידי הכבדת ליבו.

ובכל פעם שהקב"ה הכביד את ליבו ואיזן את המשקל שוב פרעה בחר ברע ולא כיבד את בקשת משה רבנו לשלוח את עם ישראל ממצרים. נמצאנו למדים שבהכבדת לב פרעה לא היה שום דבר חריג מדרך הטבע אלא דבר מובן והגיוני.

סיבה נוספת למדנו בעשרת המכות שנחתה על פרעה ומצרים. היתה להם מטרה נוספת לעורר את בני ישראל. במשך שהותם של בני ישראל במצרים הם שקעו במ"ט שערי טומאה, וכמעט שלא היתה זכות לגואלם. לשם כך הנחית הקב"ה מכות משתנות ומתחלפות כדי ללמד את בניו שיש מנהיג לעולם ושיתכוננו לגאולה.

יש יהודים שהתעוררו כבר במכת דם, ויש כאלה שראו את יד ה' במכת ערוב, והאחרים במכת חושך וכן הלאה עד שבמכת בכורות הכירו וידעו כולם שאין עוד מלבדו! אבל גם כאן הופר משקל הבחירה של בני ישראל שהרי הם התעוררו לתשובה ע"י נסים ומכות מצרים.

והיכן התאזן משקל הבחירה? כשאמר הקב"ה לבני ישראל לשחוט כבש ולעשות קורבן פסח ואת הדם למרוח על המשקופים היתה נדרשת מסירות נפש גדולה מצד בני ישראל. שהרי העבודה זרה של מצרים היתה הטלה, וכאן נדרשו בני ישראל מצד עצמם למסור נפש ולקנות את התעוררות התשובה שנעשתה ע"י הנסים משמים, ע"י מעשה כאן בארץ. ולקבוע בליבם את מציאות ה' בעולם.

הנה כי כן למדנו עד כמה הקב"ה דואג וחפץ שברואיו יבחרו בו בכח הבחירה החופשית כדי להטיב איתם באחריתם.

שבת שלום ומבורך
אבנר קוואס

אישה לחברתה: "מה קיבלת מבעלך ליום הנישואין?!"
אישתו של הקמצן: "את רואה את המרצדס החומה שחונה בחוץ?"
החברה: "בטח! וואוואוו!!!"
אישתו של הקמצן: "אז הוא קנה לי מטפחת בדיוק בצבע הזה..."

בדיחה

רשיון לחינוך ילדים

אבל בדורנו לנוכח המצב, חייבים ללמוד חינוך. ומי שלא ילמד את הנושא הזה – לא אולי טועה אלא בטוח טועה. נוסף ונאמר שאם ניקח אבא ונושיב אותו בתא הטייס של מטוס בואינג ונציע לו להמריא, האם הוא ימריא? בחיים לא! הוא יאמר שהוא מעולם לא למד את מקצוע התעופה. ואני שואל מה יותר מורכב ומסובך, להטיס מטוס בואינג או לחנך ילד אחד? את המטוס הוא לא יטיס בלי ללמוד ולהיות טייס, אז איך יש לו אומץ לחנך את הילד שלו בלי ללמוד? השאלות הללו צריכות להטריד אותנו, ולדחוף ולדרבן אותנו ללמוד את הנושא. פשוט וברור שאנחנו חייבים לקבל רשיון בסיסי לחנך ילדים. אני חוזר ואומר: מי שלא למד 'חינוך ילדים' אינו ספק טועה בחינוך אלא בטוח טועה, וחס וחלילה, עלול 'לתרום' ילד אחד או שניים לרחוב. ואוי לו לאבא ואוי לה לאמא אם ילד אחד שלהם יהפוך להיות ילד רחוב.

במספר כנסים שאלו אותי ההורים: וכי הורנו למדו דידיקטיקה ופסיכולוגיה? ובכל זאת הם גידלו אותנו, ואנו הורים מחונכים? עניתי ואמרתי להם שישנו הבדל עצום בין הדור של היום לדור של פעם. ראשית, הרחוב של היום אינו כמו של פעם. הלבוש של היום אינו כמו הלבוש של פעם. קצב העבירות של היום אינו כמו של פעם. שנית, כיבוד ההורים של היום אינו כמו של פעם. פעם הורינו דברו איתנו עם העיניים, היום אין תקשורת איתם גם עם "הידיים". המשמעת שואפת לאפס. שלישית, החשיפה של היום לתכנים באמצעי המדיה המגוונים היא דבר שלא היה מעולם או לכל הפחות לא בעוצמה של היום. וישנם עוד הרבה הבדלים מהותיים בין פעם להיום. לכן סבא וסבתא לא היו צריכים להיות כל כך מקצועיים בחינוך.

סיפור לשבת

המקובל הרב יצחק אבוחצירה זצ"ל

עוד בצעירותו. אך היו מבני המשפחה, שדאגו משתייתו של הנער הרך, שכן הצדיק התנור מכל תענוגות העולם הזה והבליו מאמרתיו: בלי הקב"ה אי אפשר לעבור את מפתן הבית. ועם הקב"ה אפשר לבקוע את הים! פרט לשתיית משקה זה. והיו חוששים לשלומם ובריאותו. יש לציין, כי שתיית המשקה לא השפיעה עליו כלל. אך מה יעשו, והנער אינו חדל משתייתו? החליטו, כי יסירו את הסולם המביא אל עליית הגג, וכך תימנע אפשרות להעלות אל חדרו את ה'מאחיה'. אישה אחת הייתה גרה בשכנותם של משפחת אבוחצירה. היא הייתה מייצרת את ה'מאחיה', ושם טוב יצא לפניו. ביום מן הימים החל נפגם טעמו של המאחיה ללא כל סיבה ואנשים חדלו לרכוש את המשקה. בראותה כן, קיבלה על עצמה האישה לנדב כד משקה לרבי יצחק אבוחצירה, שהיה ידוע בשתיית המשקה. אך מה תעשה, ואין גישה לעלית הגג? חשבה ומצאה פתרון, היא העבירה לו דרך חלונה, שהיה סמוך לחלוננו כד מלא ב'מאחיה'. אמר לה הצדיק: "אם תרצי, שישבו טעמו הטוב של המאחיה, שלחי לי כל יום כד". וכך מדי יום ביומו היה משאיר את הכד הריק של היום הקודם, והיה נוטל כד חדש, שבו המשקה המבוקש. ואכן טעמו של המאחיה חזר כתיקונו, וגם משאלתו של הצדיק, לשתות כל יום 'מאחיה' ולייחד תיקונים התמלאה. רק לאחר זמן התגלה הדבר לבני המשפחה הנדהמים, ומכאן הבינו, כי יד ה' בדבר ולא מנעוהו עוד מכך. יש לבאר את מנהגו של רבינו בשתיית הערק, שכן מאחר שהתנור מתענוגות הזה והרבה בסיגופים ותעניות - אם כן, מה יש בשתיית הערק? וכן מצאנו אצל גדולי משפחת אבוחצירה, כי הרבו בשתיית המאחיה. על כך הסביר המקובל המלוביץ' הצדיק רבינו ישראל (הידוע בכינוי ה'בבא סאלי זצוק"ל) כי "ערק" ראשי תיבות- קיבל רינת עימך, ועל ידי שתייתו מיחדים ייחודים גדולים וקדושים ומחברים את השכינה הקדושה עם הקב"ה, ולכן הם הרבו בכך.

אירע פעם בעת ברכת הלבנה, עת יצאו הכל לחפשה ולבקשה בשמיים, והיא נעלמה, כי הייתה מכוסה בעננים. למרבה הפלא ציווה רבי יעקב (אביו הקדוש) על רבינו, שהיה אז רק כבן שמונה שנים בלבד להורות ללבנה שתתגלה. הפנה הילד הרך מבט תמים כלפי שמיא וציווה על הלבנה להתגלות. בתוך רגעים ספורים בלבד התגלתה הלבנה במלוא הדרה לתדהמת כל הנוכחים, אשר ברכו על הלבנה ברוב שמחה והתרגשות. "אם כך הוא בגיל צעיר, הרי נועד הוא לגדולות, " עבר הרחש בקהל הנוכחים העומדים ומשתאים מול הילד הרך בשנים המחולל ניסים. וציפו כולם לראותו בגדולתו בבוא היום. המנהג במשפחת אבוחצירה, היה שבכל לילה מלילות חג הסוכות, היו נערכות סעודות גדולות לכבוד האושפיזין. אצל רבינו הייתה הסעודה הגדולה ביותר זו שנערכה בליל יום טוב שני של סוכות, באושפיזא דיצחק. באחת הסעודות, לאחר שהזמין רבינו את האושפיזין ונטל ידיו לסעודה, אחז את הפת בשתי ידיו, אך לא בירך עליה ולא בצעה. הדבר נמשך דקות ארוכות, כשבת שחוק מרחפת על שפתיו. הנוכחים עקבו אחריו בהשתאות, חלקם ניסו לחפש את מקור הסיבה לחיך הצדיק בין נטילת ידיו לבציעת פתו, שכן ברור היה שאכן מתרחש ברגעים אלו ממש משהו, המונע מהצדיק לבצוע מהלכם. רק לאחר דקות ארוכות הצדיק בצע והחל בסעודה. במהלך הסעודה העז מאן דהו לשאול את רבינו על מה שקרה. נענה רבי יצחק ואמר: "ומה אעשה וראיתי את שבעת האושפיזין הבאים לבקרנו בסוכה, ועל פניהם ארשת שמחה גלויה. לא יכולתי שלא לחיך עמם... ורק כאשר הפסיקו לחיך, יכולתי לבצוע את הפת". רבינו היה מרבה בשתיית "מאחיה" (המשקה הידוע בשם ערק)

(פניני עין חמד)

לרכישת ספרים ודיסקים מאת הרב אבנר קוואס שליט"א

התקשרו עכשיו - 1599-59-59-39

להזמנת הספר אליך בדואר עד הבית ניתן ליצור קשר עם קודאק יהלום 02-5370271